

CEM UĞUR • Barbarlar Zamani

CEM UĞUR 1981 yılında Dersim'de doğdu.

İletişim Yayınları 2132 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 343

ISBN-13: 978-975-05-1733-4

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYANLAR Duygu Çayırıcıoğlu - Necdet Dümelli

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Turan Kara

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

CEM UĞUR

Barbarlar Zamanı

*Ape Musa'ya,
Metin Göktepe'ye,
ve
Hrant Dink'e...*

“Dersim adına gelince, bu adın menşei hakkında sarih bir malumata tesadüf edilmedi!”

– “Dersim”, Jnd. Gn. Kom. Raporu, s. 11

Sefalet, cehalet, ihanet, rezalet ve ehl-i vergi vermez, ehl-i kültür bilmez, ehl-i asker-i kaçak ve erbab-ı ilim, erbab-ı rivayet ve sultan-ı sağır, zehir-i zıkkım, fail-i meçhul cihana duyurulmuştur ki yeryüzünde yaşayan ilk canlı olan yarım hücreli planktonlardan dokuz yüz seksen yedi asır, kendisine kitap indirilen peygamberlerin sondan bir önceki olan Hz. İsa'nın ruhunu teslim etmeden önce babasına, “Elohi, Elohi lema şevaktani!” demesinden altı yüz elli dört asır, son peygamber Hz. Muhammed'i öldürmek isteyen düşmanlarının peygamberimizin kaldığı eve girip onun yerine yatağında yatan kuzeni Hz. Ali'yi görünce tutulan dillerinden üç yüz yirmi bir asır sonra bu olaylar vuku bulmuştur.

İster inanın ister inanmayın burada anlatılanların hepsi gerçektir. Hikâyelerde yer alan almayan bütün kişi, kurum, kuruluşlar, tarihler, toplumsal sistemler, ülkeler, hayvanlar,

olaylar ve mekânlar daha da gerçektir. Hiçbirinde hayal ürününün kırıntısı dahi yoktur.

Bizans diyarının payitahtı Konstanstiniye'ye şarkkiye tarafından safkan Arap atının sırtında üç yüz altmış beş gün, Ermeni diyarı Karsiyye vilayetine garbiye tarafından aynı atın sırtında yüz gün uzaklıkta bir diyar var idi. Adına Mamekiye, Gümüş kapı, Darasim, Dersim, Kalan, Tunç elli ve Tunceli derler; sergerdesi, eşkıyası, hırsız, yalancısı, keçisi, soğuk suyu, dağı, bereketli toprağı ve devletlû oyununda oynayan Ali Cengiz'i bol bir memleketti burası.

Bu Darasim dört dağ, üç nehir, iki tepe, bir vadi, yarım ova ve barajdan sonra da buçuk bataklık içine sıkışmış bir çöldü aslında.

Bu hikâyeler de bir büyük sır idi. Sıra sıra sıralanan sırlar birbirini ısırды. Her yerde hazır ve nazır, nevi şahsına münhasır, pek muhterem bir efendi her olayı bastırды. Her şeyden haşır haşır kaşınan bir adamın merakı birilerini kıştırды.

Ol hikâyât daha başlamadan bitmiştir bu sebepten.

“Öldü mü dostun, ölmeyi sürdürür sende.
Buluncaya kadar arar seni
Sırf sen öldüresin diye.”

– P. NERUDA

Dar kapının önünde durdu.

Başına beyaz yazma sarmış kadının biri sırtı dönük halde gölgede oturmuş ekmek pişiriyordu. Kadın sacdan kaldırdığı her ekmeğin ardından başını diğer tarafa çeviriyor ve fistanının ucuyla yüzünü kazır gibi siliyordu. Sadece yandan görebildiği o yüze dikkatle bakıp tanıdık bir şey aradı ama gördüğüyle aklında kalanlar tutmuyordu birbirini. Belirsizlik, zihnini esir alınca bahçeyi izledi. Evin yan tarafına küçük bir bostan ekilmiş diğer tarafına da odunlar özenle yerleştirilmişti. Akasyanın gölgesi siyah bir kilim gibi kaplamıştı yeri. Ocaktan yükselen duman hemen dağılırken yerine keskin bir ekmek kokusu yayılıyordu etrafa. Hafifçe esen rüzgâra kısa bir süre akasya yapraklarının hışırtısı eşlik etti.

Onların taşınmış olduklarını düşündü yine. Yolculuk boyunca hep bunu dilemişti. Eğer taşınmamışlarsa, o an evde olmamalarını istemişti ama görünen o ki birileri vardı. Eve baktı. Pencerelelerin çerçeveleri çatlamış, kapısı solmuştu. Dış boyası bazı yerlerde dökülmüşken bazı yerlerde kabuk gibi kalkmıştı. Yağmurda çatı diplerinden çerçevelere kadar akmış kirin soluk izi kalmıştı duvarda.

Geriye döndü. Kapının önüne gelene kadar yaşadığı kararsızlık ağır bir yük gibi bindi omuzlarına. Şimdi bile içinde sürekli birbirinin sözünü kesen, birbirini suçlayan ve susmayan iki kişi vardı sanki. Bir tarafı içeri girip ne olursa olsun onun ailesiyle konuşmasını, diğer tarafı ise bunca yıldan sonra bu ziyaretin anlamsız olduğunu ve hemen vazgeçip buradan ayrılması gerektiğini söylüyordu. Arada başka bir ses fısıltıyla onların taşınmış olduklarını söyleyip duruyordu hâlâ. Yolun karşısındaki tek sıra evleri, duvar dibinde oynayan çocukları, akasyaların gölgesinde oturan kadınları seyretti çaresizce. Yolun iki tarafındaki evlerin sırasında bir değişiklik yoktu. Sokağın başındaki futbol sahasını hatırladı. Hiç boş kalmazdı o saha. Ya birileri top oynar ya da çocuklar bisiklet sürerdi. Sahanın diğer tarafında yemyeşil tarlalar vardı. Tarlalar birbirine eklenip tepenin yamacına kadar uzanırdı. Her taraf yüksek binalarla dolmuştu şimdi.

Newroz'un ertesi günü, akşama doğru beraber gelmişlerdi buraya. Hafta sonu kalmıştı evlerinde. Ailesi oldukça samimi bir şekilde karşılaşmıştı kendisini. Onların yanında kaldığı süre boyunca hep kendi ailesini düşünmüş ve ilk kez bir ailede annenin önemini anlamıştı. Anne hayatta yoksa büyük bir boşluk oluşurdu kardeşler arasında. Hiç kapanmazdı bu boşluk. Babanın umurunda olmazdı bu durum, hatta baba çoğu zaman o boşluğun en büyük sebebi olurdu.

Kapıyı itti, titrek adımlarla birkaç basamak indikten sonra

kadının tam arkasında durdu. Evet baktı. Ne açık kapıda ne de pencerelerde bir hareketlilik vardı.

“Kolay gelsin!” diye mırıldandı. Kendi sesini bir başkasının ağzından çıkmış gibi garipsedi.

Kadın elinde oklavayla döndü, diğer eliyle de başının üstünden kayıp giden yazmasını tuttu aceleyle. Ardından başını sağa sola oynatarak, gözlerini bir kısıp bir açarak ayakta dikilen, kısa saçlı, geniş alınlı, çatık kaşlı, hafiften çekik gözlü zayıf adama merakla baktı. Tanıyamayacağını anlayınca, “sağ olasin!” dedi öylesine.

Kadını gördüğü anda içinde yıllardır bir resim gibi sakladığı o yüzün çoktan sararıp solduğunu üzülenle fark etti. Gözbebeklerine oturan bir hüznle izledi kadını. Kırış kırış olmuştu alını, gözleri içe çökmüş, dudakları eriyip mor bir çizgiye dönüşmüştü. Gözleri doldu. Eğilip kurumuş bir yaprak kadar soluk görünen elini öptü. Hamur kokuyordu eli. Kendisini doğrulttuğunda dudaklarında başlayan karıncalanmanın, yüzünün her tarafına yayıldığını hissetti. Sahnenin ortasında aniden ne diyeceğini unutan acemi bir oyuncuya benzetti kendini.

Kadın elini çekti ve inleyerek konuştu:

“Oğlum ben seni tanımadım. Sen kimsin?” dedi güçlükle. Konuşurken yüzündeki çatlaklar birbirine eklenip daha da belirginleşiyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir titreme vardı.

“Ben İbrahim'im!” dedi kısık bir sesle.

“İbrahim?” diye sordu kadın kendi kendine. Gözlerini kısıp bu ismi mırıldandı. Gülümsemeye çalışarak, “Oğlum benim kusuruma bakma, ben seni gene tanımadım!” diye ekledi.

Derin bir nefes alıp verdi. Gelene kadar hep en zor olan şeyin kendisini hatırlatmak olduğunu düşünmüştü. Yoldayken ne olur ne olmaz diyerek bir sürü karşılaşma senaryo-

su kurmuştu kafasında ama yine boşa çıkacaktı hepsi. Kadının yüzüne baktı, dalgın bakışlarla bir cevap bekliyordu kendisinden.

“Ben, Nihat’ın arkadaşıyım!” dedi yutkunarak.

Kadın oğlunun ismini duyunca irkildi bir an. Sonrada başını hızlıca çevirip titreyen eliyle sacın üzerindeki ekmeği çevirdi. Sacdan hafif bir yanık kokusu yükseldi. Ellerin titremesi artınca yüzüyle işaret verdi. Ardından, “Otur hele oğlum otur. Hoş gelmişsin sen!” dedi sesindeki acının kırıntılarını gizlemeye çalışarak.

Gösterdiği kürsüye oturdu. Kadının daha hızlı çalışmaya başladığını fark etti. Hamuru daha sertçe koparıp tahtaya bırakıyor ve oklavayla hızlıca yayıyordu. Arada kısa süreli bir durgunluk yaşıyor sonrasında irkilerek hareket ediyordu.

Geldiği için pişman oldu. Boğazının tam ortasına bir yumruk oturmuştu sanki. Geriye dönüş olmadığını biliyordu ama gözleri bahçe kapısına doğru kayıyordu sürekli. Derin bir nefes alınca içi yufka ekmeğinin kokusuyla doldu. Okul yolunu hatırladı birden. Okuldan çıktıklarında kalabalık şekilde şehre yürüyerek giderlerdi. Dicle kıyısında oturup türkü söylerlerdi sınıfça. Yol şehrin girişinde kurulan yoksul mahallenin tam içinden geçerdi. O mahallede iç içeydi bütün evler. Sokakları kirli, çocukları yaramaz ve meraklı, kadınlarıysa çekingendi. Küçük bir meydana toplanan kadınların tandırda pişirdikleri ekmeğin kokusu herkesi acıktırırdaydı bir anda. İçlerinden birini cesaretlendirip ekmeğe istemeye gönderirlerdi. Nihat istemeye hiç gitmezdi. Çekinirdi hep.

“Al oğlum!” deyip sacın üzerinden aldığı ekmeğin yarısını koparıp uzattı kadın.

Utanarak aldı ekmeği. Yüzü kızarıncaya gizlice evin pencerelerine baktı ama perdenin gerisinde kimseyi seçemedi yine. Dürüm haline getirip iştahla yedi sıcak ekmeği.

“De bana oğlum sen neredeydin?”

Lokmalar boğazında düğümlendi. Ne diyeceğini bilemedi. Ne söylerse söylesin hiçbir kelimenin kendisine yetmeyeceğini düşündü. Artık her söz onun yokluğunun açtığı dipsiz kuyuya doğru akacaktı. Lokmasını yutkunduktan sonra, “ben daha önce size gelmişim teyze!” diye cevap verdi.

“Ne zaman geldin?”

“Bayağı oldu teyze. İki gün sizde kalmışım ben. Öğrendiydim o zamanlar,” Nihat ismini bir daha söylemek istemiyordu. O zamanlar ne kadar da sevecendi bu kadın. Evi dünyanın en mutlu eviymişcesine davranır, gelen kişiye bunu bir şekilde hissettirirdi. Çok komik şeyler anlatırdı. Gülüşünün garip bir tarafı vardı. O gülünce karşısındaki de gülmek zorunda olduğunu hissederdi.

“Hep unutuyorum ben!” dedi kendi kendine konuşarak ardından kapiya bakıp, “Ceren!” diye seslendi.

Ceren’in yüzünü hatırlamıyordu. Aklında kalan tek şey üniversiteye hazırlandığıydı. Bir de kitap okumayı sevdiğini söylemişti. Derslerden fırsat buldukça abisinin bütün kitaplarını okuduğunu eklemişti.

“Sen şimdi nerden geldin buraya?”

“İstanbul’daydım teyze. İki gündür Diyarbakır’dayım. Bugün de Dersim’e geçerim.”

“Sen şimdi yorulmuşundur. İçeride biraz uzan. Ben bu ekmeği bitireyim hele, konuşuruz senle.”

Kendine kızdı. Anne yerine koyduğu bu kadını niye hiç arayıp sormadığını düşündü. O haberdan sonra bu kadın hiç çıkmamıştı aklıdan. Dışarıya çıkarsa ilk iş olarak onun ailesini ziyaret etmeyi planlamıştı hatta. Yapamamıştı bir türlü. Ne zaman aklına arama fikri gelse dilinden bıçak gibi keskin sözler düşerdi yüreğine. Uzun bir süre kararsız kalır, sonunda arayıp sormanın o acı olayı hatırlatmak olduğunu düşünür ve vazgeçerdi.

“Kızım!”

Açık kapıdan çıkan genç bir kız kapı eşiğinde durdu. Terlikleri ayağına geçirene kadar havalanan tül perde kızın bedenine dolandı ve beyazlar içinde kaldı bir an. Ardından telaşla yana doğru çekti perdeyi. “Hoş geldiniz!” dedi. Sesi incedi. Saçlarını arkadan toplamıştı. Siyah bir şalvar giymişti üstüne de kırmızı bir penye.

“Merhaba hoş bulduk!”

“Kızım hele bu misafire yol göster, dinlensin biraz.”

“Buyrun!” dedi Ceren.

Çantasını alıp girdi içeriye. Geniş salonda karşı karşıya konmuş iki kanepede vardı. Duvar saati sessizce çalışıyordu. Tam karşısında Ceren’in kepli fotoğrafını görünce olduğu yerde durdu. Fotoğraf gülümseyerek bakıyordu kendisine. Hafiften yan dönmüştü ve düz siyah saçlarından ışık süzülüyordu. Çerçeve güzel gülümsemesiyle dolmuştu. İnce dudakları arasından bembeyaz dişleri görünüyordu. Geriye bakınca göz göze geldi Ceren’le. Gülümsediler aynı anda. Şimdiki hali fotoğraftakine benzemiyordu ama gülümsemesi aynı havayı veriyordu.

“Ne zaman mezun oldun?”

“Geçen yıl”

“Dicle değil mi?”

“Evet”

“Ayakta kalmayalım ha, ne dersin!” deyince aynı anda karşılıklı oturdular kanepeye. Tekrar baktı fotoğrafa. “O zamanlar sınavlara hazırlanıyordun galiba!” dedi sevecen bir ses tonuyla.

“Annemle konuştuklarınızı duyunca hatırladım sizi!”

“Annen çok yaşlanmış. Çok değişmiş! Çökmüş hatta!”

“O olaydan sonra hepimiz kötü olduk. Babamdan sonra daha kötü oldu annem. Şimdi yine iyi sayılır!”

“Baban ne zaman?” dedi yutkunarak.

“İki yıl kadar oldu!”

“Başımız sağ olsun!”

Başını salladı Ceren. Gözlerini kısa bir süreliğine sıkıca kapatıp açtı. Bu konuyu konuşmak istemiyordu belli ki.

“Okula geri dönseydim belki aynı sınıfta okurduk!”

“Belki de!”

“Buraya ilk geldiğimde kıskanmıştım sizin aileyi,” deyip dışarıya baktı. Kalkan perdenin altından görebildiği kadarıyla daha hızlı çalışıyordu kadın. Her ekmekten sonra kendini doğrultuyor ardından merakla kapıya doğru bakıyordu. İçi yıllardır susmuş birisinin konuşma isteğiyle köpürmeye başladı. Birden, “Gelemedim!” dedi zayıf parmaklarıyla geniş alnını ovarak. Yerdeki kilimin motifine baktı. İç içe bir sürü kare vardı. Tam merkezinde küçük siyah bir nokta. Yutkunduktan sonra devam etti konuşmaya. “Kusura bakmayın. O zaman içerideydim ben. Gelemedim o yüzden. Arayamadım! Niye aramadın derseni bilmiyorum ama inan bana hiç çıkmadı aklımdan. Çekindim hep. Korktum. Böyle biriyim ben. Çok istedim aramayı ama hep bir korku vardı içimde. Konuşmak çok zor hâlâ!”

“Öyle!”

“Aslında gelip gelmeme konusunda kararsızdım. Dersim’ e gitmek istiyordum, sonra değiştirdim kararımı. Bunca yıldan sonra sizleri bir göreyim dedim. Gelene kadar defalarca karar değiştirdim. Taşınmışlardır dedim, bunca yıl sonra gereksiz olur dedim ama sonunda geldim.“

“İyi ettiniz!”

“İyi mi ettim kötü mü, bilmiyorum. Geldiğim için annenin acısını tazeledim, senin de.”

“Öyle demeyin lütfen.”

“Öyle ama!”

“... ”

“... ”

“Şey, aç mısınız?”

“Hayır, değilim!”

“Niye gidiyorsunuz Dersim’e?” dedi Ceren.

İbrahim, geriye yaslanarak, “Gazetede çalışıyorum şimdi. Son durumlar için gitmem lazım. Belki bazı özel durumlarla ilgili bir çalışma olur! Köy boşaltmaları, ambargo ile ilgili röportaj falan,” diye cevap verdi. Bu cevabı Ceren’i ürküttü sanki. Yüzünde yama gibi belirginleşen bir solukluk gördü.

“Bence gitmeyin!” dedi Ceren. Sesinde telaşlı bir ton vardı. “Neden?”

“Oralar karışık biraz. Gitmeyin bu yüzden!” dedi zorlama bir şekilde. İncecik elleriyle yüzünü ovup başını çevirdi.

“Biliyorum! İşte bu yüzden gitmem lazım!”

Kısa süreli bir sessizlik doldu odaya. Gözleri yine fotoğrafa kaydı. Her baktığında fotoğraftaki gülümseme daha da yayılıyordu sanki.

“Eğer yorgunsanız odada biraz yatın isterseniz!” dedi Ceren, eliyle odayı göstererek.

“Uzansam iyi olacak!” dedi ve ayağa kalktı.

Ceren odanın kapısını açıp, eliyle içeriyi gösterdi.

İçeriye girip, “Onun odasıydı değil mi?” diye mırıldandı.

“Evet.”

Ceren’e bakarak, “Söylenenler doğru mu?” diye sordu.

Cevap vermedi Ceren. Eli kapının koluna yapışmış gibi durdu. Sessizce, “Bilmiyorum!” diyerek incecik kaşlarını kaldırıp indirdi ve kapıyı çekti.

Kapı kapanınca, “inşallah doğru değildir!” diye söylenip odaya dikkatle baktı. Bordo renkli bir kanepenin tam karşısındaydı. Pencere önüne kurulmuş bir masa ve yanında küçük bir kitaplık vardı. Yeni boyanmış gibi parlıyordu duvar. Ne bir resim ne de bir çivi izi vardı duvarda. Yokluğuna alıştırmışlardı kendilerini. Odada ona dair hiçbir şey yoktu çünkü. Onu hatırlatan tek şeyin kendisi olduğunu düşününce geldiğine pişman oldu yine, ama hemen sonra Ceren’in gü-

lüşünü hatırladı. O fotoğrafı karşısında görmüşçesine hareketsiz durdu bir an. Kendisini adeta uyuşturan o gülümsemeyi koymak ister gibi elini salladı ve oturdu kanepeye.

Raflardaki kitaplara baktı. Dersim üzerine tarih kitapları, dünya romanları, şiir ve sınav kitapları özensizce dizilmişti raflara. *Kayıp İnsanlar Sözlüğü*'nün yanında duran, *Bizim Nihat* adlı kitabını alıp karıştırdı. Kitabın sonundaki fotoğraflara baktı hızlıca. Munzur Nehri'nin kıyısında çekilmiş tek fotoğrafı vardı Nihat'ın. Ellerini cebine koymuştu. Arkasından mavi köprü'nün ucu görünüyor sadece. Büyük ihtimalle günün erken vaktinde çektiymişti bu fotoğrafı, başka kimse yoktu çünkü karede. Munzur'dan hafif bir sis kalkmıştı ya da bir fotoğraf lekesiydi bu beyazlık. Dalgındı. Nehirde ölümü görmüş gibi ürkek bir duruşu vardı. Çekildiği tarihe baktı. Ölümünden beş gün önce çektiymişti. Daha önce bu fotoğraf kendisini bu kadar çekmemişti ama şimdi bir sürü şey sıralanıyordu aklında.

Haberi ilk okuduğunda bir türlü inanmamış, dışarı çıkarsa tekrar görüşeceklerini sanmıştı. Mektuplarını beklemişti yine. Onun yokluğunu dışarı çıkınca daha da hissetmişti. Hakkında çıkan haberleri tekrar tekrar okumuştı. En zor olanı, onun hakkında kimseyle konuşamamaktı. Gazetede kiler de tanııyordu onu. Gönderdiği üç tane uzun yazıdan duymuşlardı ismini. Son sınıftayken tutuklanınca ayrı düşmüşlerdi birbirlerinden. O da okulu bitirince göreve başlamıştı memleketinde. Sürekli mektup yazar, fotoğraf ve dergilerde çıkan öykülerini gönderirdi. Öğrenciyken aktif biri değildi ama okulu bitirip işe girdiğinde atılmıştı mücadeleye. Ondaki bu değişikliğe şaşırılmıştı. Değişimin sebebini sorduğunda şaka yollu, "Memleket havası çarptı," diye cevap vermişti bir mektubunda.

"Gerçekte ne oldu sana?" diyerek sordu fotoğrafa. Bir cevap alabilirmiş gibi bekledi bir süre. Kitabı kapatınca yaz-

dıklarının artık ne kadar değersizleştğini düşündü. İddialar doğruysa kitap onu hatırlatmaktan çok onu unutturmayayaramıştı.

Okuduğu o haberden sonra Nihat dirilmişti sanki. Yalnız kaldığı anlarda sürekli onun varlığını hissedirdi yanında. Bazen etrafını bir nehirden yükselen serin bir hava sarar ve yosun kokusuna benzer kokular çekerdi içine. Bazen de aniden suya düşme sesi duyarak irkilirdi. Böyle anlarda bulunduğu yerden hemen kaçır ve yorulana kadar gezerdi sokaklarda. Döndüğünde beraber çektiydikleri fotoğraflara bakardı uzun uzun ve onun bulanık bakışlarını hep üzerinde hissedirdi.

Kitabı bıraktı yerine. Boşlukta hareket ediyormuş gibi sallandı hafiften. Bahçeden sesler gelince perdenin gerisinde durup dışarıyı izledi. Ceren aceleyle kürsüye oturup ekmekleri dizmeye başladı. Konuşmaya başladıklarında nefesini tutup kısa bir süre bekledi ama ne dediklerini anlayamadı. Ceren'in incecik beyaz kolları kibarca inip kalkıyor ve her eğildiğinde toplanmış saç omzunun üstünden ışık gibi parlayarak dağılıyordu. Annesi pencereye bakınca geriye çekildi hemen ve aceleyle uzandı kanepeye.

Gözlerini kapatınca Ceren'in fotoğrafı karşısında asılıymış gibi gülümsedi. Ceren'in gülen fotoğrafı yavaş yavaş solup Nihat'in Munzur'a bakan dalgın fotoğrafına dönüşünce gözlerini açtı. Onun yattığı yerde olduğunu hatırlayınca kalktı ayağa. Olduğu yerde hareketsiz durup kitaplara, boş duvarlara, kapıya ve pencereye baktı. İçeriden çıktığı ilk günkü gibi bir kimsesizlik hissi doldu yüreğine. Bir uçurumun kıyısına yanaşmışçasına yavaş adımlarla pencerenin önüne gelip bahçeyi izledi. Kimseler yoktu. Onun ince sesini duydu yine. Gülümseyerek döndü ve aynı anda içinde bir ses derin kuyudan geliyormuş gibi uğuldayıp durdu. "Yok, olmaz!" diye düşündü. "Hele onun kardeşi ile hiç olmaz!" Başını öne eğip yavaşça kanepeye oturdu.